

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (ק"מ ב, סו)

טוב להגיד ולשיר נַחַּ מְנַחֵם נַחֲמָן מְאוֹמָן לזכות לכל הישועות

שבת מסעי

אלה מסעי בני ישראל .. (במדבר ל, א)

איתא במדרש, שמסעי בני ישראל - דהיינו הנסיעות שבני ישראל נוסעין ממקום למקום, הם מכפרין על "אלה אלהיך ישראל", היינו על פגם עבודה זרה, כי אפילו כשאין עובדין עבודה זרה, יש פגם עבודה זרה. כי קלקול האמונה היא גם כן בחינת עבודה זרה, וכמו שמואב (בשם הבעל שם טוב) על פסוק (דברים יא): "וסרתם ועבדתם אלהים אחרים", שתכף כשסרים מה' יתברך, הוא בחינת עבודה זרה; ועל ידי הנסיעות של ישראל נתכפר. וכל זמן שיש עבודה זרה בעולם, חרון אף בעולם (ספרי פ' ראה, והוא בפירש"י שם).

נמצא, כשנתכפר פגם עבודה זרה כנ"ל, נמתק החרון אף, ונמשך רחמנות. ועיקר רחמנות הוא בבחינת (בראשית מג): "וא-ל ש-די יתן לכם רחמים" - לכם דייקא. היינו שה' יתברך יתן לנו הרחמנות, שיימסר את הרחמנות בידו, כי אצלו יתברך יכול להיות שגם החולאת הקשה וכל היסורין הם הרחמנות שלו, כי בודאי כל מה שה' יתברך עושה להאדם, אפילו יסורין קשים, הכל הוא רק רחמנות; אבל אנו מבקשים, שייתן וימסר בידו את הרחמנות, כי אין אנו מבינים הרחמנות שלו, וגם אין אנו יכולין לקבל אותה הרחמנות שלו הנ"ל, רק שה' יתברך יתן בידו את הרחמנות, שאנחנו בעצמנו נרחם עלינו, ואצלנו הרחמנות בפשיטות, להתרפא מן החלי וכיוצא בזה. וזהו ישראל - ראשי תיבות: "איל שידי יתן ליכם רחמים" כנ"ל, כי הרחמנות נעשה על ידי מסעי בני ישראל, כנ"ל. (לקוטי מוהר"ן ב' - ס"ב)

שש ערי המקלט ... הארבעים ושתיים עיר ...

(במדבר לה, ו)

ארבעים ושמונה תיבות שיש בפרשת "שמע ישראל", שהוא יסוד האמונה, יש כנגדן ארבעים ושמונה ערי הכהנים והלוויים: שש ערי מקלט, כנגד שש תיבות שב"שמע ישראל"; ויעליהם ארבעים ושתיים עיר" כנגד ארבעים ושתיים תיבות מן "ואהבת" עד סוף הפרשה, כמואב. ואלו הארבעים ושמונה ערים קולטות ומצילות מסטרא דמותא, ועל כן צריך הרוצח בשגגה לנוס לשם, כי אמונה עיקר החיים, והכהפירות סטרא דמותא; ועל כן ארבעים ושמונה ערי הלוויים שהם בחינת "שמע", "ואהבת", שהם עיקר המשכת האמונה, על כן הם קולטות ומגנות מסטרא דמותא, ומצילין את הרוצח ממיתה. ואלו הארבעים ושמונה ערים שישבו בהם הכהנים והלוויים, דייקא בזה הראה לנו התורה הקדושה, שצריך לנסע לצדיקים ולהנלויים אליהם, והעיקר בשביל לזכות לאמונה שהוא עיקר החיים, ולהנצל מסטרא דמותא שהם הכפירות.

כי עיקר האמונה בשלמות מקבלין רק על ידי צדיקים אמתיים והנלויים אליהם, שהם בחינת הכהנים והלוויים; כי כהן הוא בחינת הצדיק והרב האמת, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "ושפתי כהן וגוי אם הרב דומה למלאך וכי"; ולויים הם בחינת המתחברים ונלויים אליהם, בבחינת "ונלוו אלך וישרתוך". ומי שנכשל במה שנכשל ורוצה לחוס על חייו ולהציל נפשו ממיתה עולמית, צריך לנוס ולברו' ולבוא אל עריהם, ושם דייקא ינצל מכל רע, כמו הרוצח שנכשל במה שנכשל והגביר הסטרא דמותא, על כן אין לו הצלה רק לברו' אל ארבעים ושמונה ערי הכהנים והלוויים, ושם ינצל מסטרא דמותא כנ"ל. (הלכות תחומין - הלכה ה', אות כ"ח לפי אוצר היראה - אמונה, אות מ"ח)

מכתב

(ספר אבי הנחל ב' - מכתבים עד-עו)

בבת עיני ולבי, שאזר אזור מתניו לחגר עצמו לכנס בים החכמה של הצדיק החכם האמת הפלא הגדול והנורא שהוא אב לכל החכמים והנביאים, אשר לא נשמע ולא נראה כמוהו מסוף העולם ועד סופו, המחזיר כל מיני רע לטוב ומהפך רשעים גמורים לצדיקים גמורים והעולם נעשה מושב ומקלא מבני-אדם ומבעלי חכמה ודעה אמתית, לדעת ולהכיר את ה', שעיקר הגאולה תלויה בזה.

קלפת המן עמלק עומד בכל דור ודור בכל עת ובכל יום על כל אחד ואחד להפילו, חס ושלוס, ולהחליש דעתו מאד, וה' יתברך בעצמו לוחם עמו על-ידי הצדיק האמת אשר גם בדורותינו אלה מהפך הכל לטובה, ומאיר עינינו בחדושי תורות כאלו, עד שגם אנחנו יכולים למצא ולהבין עצם חסדו יתברך בלי שיעור, ועדיין חביבותיה גבן, לשמר דרך ה' ולהתעורר ולהתקרב לה' יתברך מכל מקום שהוא, מכל מה שעובר על האדם בכל עת.

יקירי חביבי, שנתן את נפשו והשקיע כל כחו לטוב ולעופף במימי הדעת של הצדיק האמת, שיש לו כח לירד למטה למטה לעמקי עמקים,

למקומות הנמוכים והרחוקים ביותר, ולשבר ולבטל כל הקלפות והסטרא אקרא הנאחזין אפילו בהמינים וכופרים גמורים שנפלו לעמקי עמקי הקלפות, ולקבץ הטוב מכלם ולהוציאם משם ולהעלותם אל הקדשה בתכלית העליה.

מי שכבר נתרחק על-ידי עוונותיו, בודאי קשה לו לשוב, ובפרט אם כבר חס ושלוס הרבה לפשע, אזי עיקר תקונו, אם רוצה לחוס על עצמו ולמלט נפשו מיני שחת, הוא רק על-ידי התקרבות הצדיק האמת, ויסתכל רק על האמת לאמתו ויבחר רק באמת ולא יטעה את עצמו, חס ושלוס, ועל-ידי האמת יזכה לידע שגם שם במקומו מאירה השגחתו יתברך, ועל-ידי אמונת ההשגחה יכולין לשוב לה' יתברך מכל מקום שהוא, אפילו המתגוללים וטובעים בתוך שטף מים הזדונים שהם השטתים והטעיתים של כפירות ומינות ואמונות כזביות. זה שבא כבר למקומות נמוכים ורחוקים מאד ונפרד מה' יתברך, כשזוכה אחר-כך לשוב בתשובה שלמה לה' יתברך, אזי חוזר ומשיב ומעלה הכל לה' יתברך, כל המקומות, שזה עיקר השלמות, ועל-כן מעלתו גדולה יותר מצדיק גמור.

למחמד עיני, שזכה להמשיך על עצמו הארת השכל של הצדיק האמת העמק והגבוה מאד, שיכול להאיר גם בהנופלים מאד והרחוקים ביותר.

לפעמים השכחה היא טובה גדולה מאד, כי יש הרבה דברים שצריכים לשכחם ולהעבירם מדעתו, כדי שלא יתבלבל ושלא יפיל בדעתו על-ידם לגמרי, חס ושלוס, וזהו עצה עמקה לזכר את התורה ולקיימה.

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - תלמוד תורה, נד-נט)

בכל מקום שהוא רואה ולומד באיזה ספר, ימצא את עצמו היינו שייקח לעצמו מוסר ויראה פחיתותו ושפלותו, וזה סימן שהוא חפץ לעשות רצונו יתברך (לקוטי מוהר"ן, סימן קכא).

תחוד עד ביאת המשיח

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד!

לזכרון נצח מורינו הרב ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

... כשאני הייתי צעיר, דיברתי הרבה מרבנו עם העולם, וברוך השם היה הרבה בעלי תשובה אמיתיים, וגם עכשיו אני עושה כל מה שאפשר, זה עיקר השורש והתיקון של כל ישראל, של כל אחד ואחד כמו שהוא, והוא מרפא ומחזק ומחיה אותנו, אין לתאר, אין לשער...

... היא עשתה לי צדקות הרבה, בלי שיעור, היא באה בבוקר השכם והביאה לי אוכל ועוד, ועוד, ועוד, מה שהיא עשתה בשבילי... היא חיפשה הרבה, עד שמצאה אותי... היא הביאה לי בכל יום אוכל וסלטים. ברוך השם, יש לה נכדים הרבה, עוסקים בתורה, הולכים לשיבות ועובדי השם, צדקה זה דבר לעולמי עד ולנצח נצחים...

(ספר ימי מוהר"ת חלק ב' – סימנים קסו-קסט)

© ... בזה היום באה ספינה מקיברוך (קפריסין) ונתקרה אצלנו, ושם היו שלושה ישראלים מצפת ודברנו עמם מרחוק ושם ר' איציק מטורנפול ורבי צבי מהפרושים:

© והלכנו מיום שלישי עד יום ששי, ערב-שבת-קודש פרשת תבא הנזכר לעיל. ביום ששי הנזכר לעיל, חזרו והורידו האנקיר אצל איזה עיר, ואמרו ששמה סאמלע, ועמדנו שם עד יום שני פרשת נצבים. ובכל העיכובים היה לנו צער גדול מחמת העיכוב והשהיות, ובפרט שהיה סמוך לימים הנוראים, אבל מאת ה' היה העיכוב, כי בכל הדרך לא היה לנו רוחות לדרכנו ואף על פי כן היה לנו טובה גם כן על ידי שעמדנו שם כי קנינו לעצמנו צידה לדרכנו:

© ביום שני

פרשת נצבים, חזרו והוציאו האנקיר והתחלנו לילך והלכנו עד יום רביעי פרשה הנזכרת לעיל, וחזרו והורידו האנקיר אצל איזה עיר, ועדיין אין אנו יודעים שמה,

קצת אומרים ששמה סיאח, וקצתם אומרים שזה סאקיס, כי אין אנו מכירים בלשונם היטב, על כן אי

אפשר לשמע ולהבין מהם ברור הדבר, והעיר הנזכרת לעיל הייתה שרופה באש וחרבה, כי הישמעאלים החריבוהו באלו העתים מחמת מרידת הגרעקין (היוונים) כי שמה ישבו גרעקין, ואמרו שהרגו שם בסביבות אלו שמונים אלפים נפשות והחריבו שם בערך ששים עיירות ויותר, והרגו שם אנשים ונשים וטף. ואמר הקפיטאן שעדיין שם מנחים בעיר הנזכרת לעיל שעמדנו אצלה ההרוגים, והפגרים משלכים בחוצות ובשווקים, כי לא נתנו לקבורה, ופגרי נבלתם משלכים בחוצות וזה ראינו בעינינו שהעיר חרבה ושרופה באש, ואמרו שאין שם עכשיו שום בר ישראל, וכפי הנראה שהיהודים ברחו משם מחמת רעש המלחמה:

© גם כשהיינו אצל העיר סאמלע הנזכרת לעיל, אמרו שם שעומדים שם בסמוך ארבעים אלף ישמעאלים מזינים למלחמה להחריב שאר מקומות הגרעקין וגם הגרעקין נתקבצו שם כבר בערך מאתים אלפים גרעקין ומכל זה נגע קצת פחד בלבנו, אבל לא הרבה כי ראינו שבעזרת השם יתברך יד הישמעאלים גוברת עליהם, והישמעאלים אין להם עסק עם היהודים, אדרבא הם מצילים אותם ומגנים עליהם מן הגרעקין:

מי שאומר תורה ואינו ראוי לזה, על ידי זה יוכל להתגבר עליו תאוות ניאוף, חס ושלום. כי היא עברה גדולה לומר תורה אפילו ליחיד מכל שכן לרבים (ועיין בפנים, בסימן קלד).

כשלומד אדם איזה חדוש של איזה תנא וצדיק, צריך לצייר לפניו דמות דיוקנו, כאלו הצדיק או התנא עומד לפניו, ועל ידי זה ינצל משכחה (שם, סימן קצב).

על-ידי שמרגישו מתיקות בהתורה, נצולין מלהיות אלמן (שם, סימן קצט).

מי שזוכה לחדש חידושי דאורייתא שיש בהם ממש, הוא צריך לבכות מקודם, ועל-ידי זה ניצול שלא יינקו הסטרא אקרא והקלפות מאלו החידושים (שם, סימן רסב).

יש שאומרים תורה שהיא למטה רחבה מאד שמרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאד, אבל למעלה היא קצרה מאד, כי למעלה בקדשה אין נשאר ממנה כי אם איזה ניצוץ בעלמא. אבל

יש להיפך, כי הצדיקים אמתיים אומרים תורה שהיא למטה נראה קצרה, אבל למעלה היא רחבה וגדולה מאד מאד אשרי להם, וכן בהתעוררות וכו' (עיין תפלה אות עו. ליקו"מ רעט).

... ותזכני להתקרב לצדיקים אמתיים, אשר אור התגלות חדושי תורתם נמשך מלמעלה למטה, שלמעלה תורתם רחבה וגבוהה מאד ולמטה מתקצרת הרבה, כדי להכניסה בתוך לבנו ושכלנו לכל אחד כראוי לו. ותרחיקני מההופכים ארחות ישר, אשר תורתם ממטה למעלה, שלמטה מרחיבים אותה יותר מדי ולמעלה היא קצרה מאד.

ותחמל עלי ותזכני לחדש תודושי תורה

אמתיים בדרך הצדיקי אמת הממשיכים ואומרים תורה מלמעלה למטה. וכן בכל התפלות והתחנות ובקשות, אזכה להתחיל מן המצר והדחק, ואתה

ברחמך תרחיב פי ותשפיע לי רוח קדשך מן השמים, שאזכה לפרש כל שיחתי לפניך באמת כרצונך הטוב, ויערב שיחתי לפניך באמת. (לקוטי תפילות א' – מתוך תפילה קמז)

שיחות

... היה בין המתנגדים על רבנו ז"ל, היה אחד גאון גדול, והוא אמר: "ספר כמו "ליקוטי מוהר"ן, אין", אז הם אמרו: "הוא נעשה משוגע", ככה הוא אמר: "ספר כמו "ליקוטי מוהר"ן, אין"..."

... כל הדיבורים שלו ושדובר עמך, ידבר לפני השם יתברך, לפני הצדיק, מבעלי מקובלים... כלום, זה לא כלום...

...רבנו מאיר, הוא נותן לנו תיקונים לכל דבר, לכל ימי חיינו, לנו ולזרענו, ולכל אדם, מה שיש לי לדבר, אני לא יכול, רק תמיד "ליקוטי תפילות", אין לו? יקנה! וגם כן "ליקוטי הלכות" ו"ליקוטי עצות" ו"מישיבת נפש", "השתפכות הנפש", אלו הספרים שגילה רבנו הם תיקונים וישועות לכל אחד איך שהוא, איך שעבר עליו...

... הקמיע הזה זה לא כלום, זה עניין של כסף, הם לוקחים כסף בשביל זה, המקובלים, זה לא שווה כלל, לא כלום, העיקר הוא רבנו הקדוש, הוא היסוד של הכל, של התורה, של התשובה, של הכל, של כל התיקונים...

סיפור

שבת שלום